

cultureel buitenbeentje Joost Vandecasteele.

mes moet je een publiek verleiden. Je moet de spelers lokken naar de volgende kamer of het volgende level. Het feit dat je al je fantasie in zo'n wereld kan losgooien en een speler zoiets kan hebben van "goh, dat interesseert mij niet", vind ik zalig.'

Zit er na *The almost gone* nog een game in Joost Vandecasteele?

'Massa's. Maar opnieuw, die ga ik zelf niet maken. Daarvoor heb ik bondgenoten nodig. *Generatie B* heeft ook *focking* veel tijd gekost. Dat is iets wat me blijft verbazen, misschien omdat ik veel theater heb gedaan. Twee maanden repeteren en *hoppa!* Los van een nieuw boek en wat ideeën voor tv-reeksen, ga ik wat stand-upcomedy doen, als het weer mag. Ik mis het risico van een podium. Het masochistische gevoel van een vijandig publiek te overheersen.'

Schrijf je een boek met een bepaald project voor ogen? Als ik x doe, heb ik straks meer kans om y te mogen doen?

'Dat kan je onmogelijk voorspellen. Ik probeer dat boek natuurlijk zo goed mogelijk

te schrijven. Als de commentaar zou zijn dat het aanvoelt als een storyboard, iets dat nog gemaakt moet worden, zou dat spijtig zijn. Ik vind het belangrijk een brugfiguur te zijn. Het gamingpubliek leest weinig boeken en toch probeer ik net die mensen te bereiken. Mijn bedoeling was altijd om uit de cultuurpagina's te raken. Dat is nog altijd niet gelukt.'

Het zal ook dit keer niet lukken.

'We hebben nog een lange weg te gaan. Ik heb de keuze gemaakt om te werken in het B-genre. Alles wat ik doe is B-genre, maar ik maak het zo belangrijk en opzweepend mogelijk. Het A-genre is al overbevolkt. Er worden al genoeg persoonlijke, emotionele en doorleefde dingen gemaakt. Het B-genre is nog onontgonnen. Dat hebben we nog niet genoeg onderzocht.'

The almost gone komt vandaag uit.

Door **Dominique Deckmyn**,
Christophe De Bont
Foto's **Fred Debrock**

de maand van

Liesbet De Kock

Altijd hier

Het is bijna zomervakantie. In de zomervakantie willen de meeste mensen naar ergens anders. De verplaatsing is essentieel voor het vakantiegevoel. Men wil samentroepen op een tropisch eiland, bijvoorbeeld, of cultuur opsnuiven. Niet in Merelbeke, maar in Napels of zo. In ieder geval ergens ver weg van hier, waar het gras groener is en de cocktails fluoroze.

Ook de thuisblijvers willen zich op zijn minst elders kunnen wanen. Daarvoor zetten ze grof geschut in. Mensen laten massaal hun tuin omwoelen tot tropisch zwemparadijs. Graafmachines trekken als legertanks door de buitenwijken. Geradbraakte zwembadbouwers halen het nieuws. Nooit leek de kermis de geseling meer waard.

Traditiegetrouw zou ik zelf mijn zomer inzetten met een congres, maar dat werd uitgesteld. Ik keek er nochtans naar uit. Congressen zijn zowat het academische equivalent van Rock Werchter. Met hoofdpodia en zijpoda, bevolkt door zondereinge figuren, en met een dagelijkse afterparty. Al heet dat laatste dan een 'netwerkmoment'. Het academische equivalent van *muilen* op de festivalweide. Maar dan overdekt en zonder muilen. Hoe dan ook onvergetelijk. Ik kwam op zo'n congres eens eerder per ongeluk terecht op

© Jan Boeve/hh

Verlangens zijn meestal ongerieflijk. Leuk om in je hoofd te halen maar daarom niet per se in huis

een lezing over de relativiteitstheorie. Op een bepaald moment plaatste de spreker een wijsvinger loodrecht op zijn kruin, draaide een rondje om zijn eigen as en verklaarde plechtig: 'waar ik ook ben, ik ben altijd hier. En jij bent voor mij altijd daar. Als ik mij naar daar verplaats, dan is daar voor mij weer hier.' Ik was diep ontroerd door de trivialiteit. En misschien ook door de man, een vooraanstaande academicus, die daar potsierlijk pirouetten draaide met een wijsvinger pal op zijn hoofd.

Uiteindelijk zijn we altijd hier. De waarheid is van een groteske eenvoud, en zal tegen het einde van de zomer vermoedelijk ook een aantal nieuwbakken zwembadeigenaars inhalen. Een zwembad is leuk tot er honderden dode paardenvliegen in drijven. Of tot het langzaam kakigroen kleurt. Of tot blijkt dat er geen hotelpersoneel in de buurt is om de filter schoon te maken of de glazen vol te schenken. Geen gebruide redders om kinderen of kleine huisdieren te redden van de verdrinkingsdood. Tot blijkt dat Merelbeke aan het einde van de rit onherroepelijk Merelbeke blijft. Altijd hier. Een zwembad staat misschien vooral symbool voor een onbestemd verlangen naar ergens anders. Ergens waar de zon altijd schijnt, het gras groener is en de cocktails fluoroze. Het leent zich dan wel tot dromen, maar is in werkelijkheid eerder ongerieflijk. Dat zijn verlangens meestal: ongerieflijk. Leuk om in je hoofd te halen maar daarom niet per se in huis. Vergelijk het met een minnares. Dat is ook leuk, tot ze met je wil trouwen en elke ochtend steen en been klaagt bij het ontbijt. Over de hoge waterfactuur, bijvoorbeeld, of het feit dat ze dringend naar ergens anders wil. Samentroepen op een tropisch eiland of cultuur opsnuiven. Niet in Merelbeke, maar in Napels of zo. In ieder geval ergens ver weg van hier.

Elke week schrijft een gastschrijver een tranche de vie. Deze maand: Liesbet De Kock is filosofe en psychologe. Ze vindt de gewone gang van zaken meestal nogal ongewoon.